

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΙΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117 ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Δ' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Αὐγούστου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 34

ΤΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΚΟΣΕΚΟΥ

Τὸ Κ ο σ ε κ ο ῦ, τὸ ὁποῖον ἐορτάζειται εἰς ὅλην τὴν Ἰαπωνίαν τὸν Μάιον, εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐορτὴ τῶν παιδιῶν, τῶν μικρῶν μ ο ὅ σ κ ω ν, ὅπως λέγονται εἰς τὴν ἰαπωνικὴν γλῶσσαν. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον χαριτωμένον πλάσμα, ἀπὸ ἑνα μικρὸν ἰαπωνεζόπουλον. Φαντασθῆτε προσωπίακι εὐμορφον μελαγχροινόν, — ὅχι ὅμως πολὺ βαθύ, — ματάκια ζωηρότατα, χειλάκια κατακόκκινα, μαλλιά εἰς πλεξίδα συνεστραμμένην περιεργότατα, καὶ φορεματάκια πλατεῖα, εἶδος βλοῦζας ἀπὸ ὕφασμα χρωματιστόν με μεγάλα κλαδιά, φορεματάκια ἐορτάσιμα, προωρισμένα διὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν. Τὸ Κοσεκού εἶνε ἀκόμη ἡ ἐορτὴ τῶν χαρτίνων ἀετῶν, (ἰ κ α ν ὅ θ ο ρ ι, ὅπως λέγονται ἰαπωνιστί,) διασκεδάσεως προσφιλεστάτης εἰς τὸν λαὸν ἐκεῖνον, ἀποτελούσης ἀπόλαυσιν καὶ διὰ μεγάλους καὶ διὰ μικρούς.

Παντοῦ, ἀπὸ ὅλους τοὺς γλοιοὺς λόφους τῆς ἐξοχῆς, ἀνυψοῦνται κατὰ ἑκατοντάδας, κατὰ χιλιάδας, οἱ χάρτινοι ἀετοί, καὶ πετοῦν, κυματίζουν μετ' ὑπερφάνειας, θαυμασίως ἐξωγραφημένοι μετ' ἀπαράδεκτον εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ἀναπαριστοῦν ζῶα τερατόμορφα, ὀνθρώπους κωμικούς, ἡλίους, σελήνας, ἀστερισμοὺς παντοῦ εἶδους, τέρατα μυθολογικά γνωστά καὶ ἄγνωστα, συμφορόμενα εἰς σύνολον ἀπειράτου γραφικότητος καὶ μεγαλοπρεπείας, ἐκεί-ἐπάνω εἰς τοὺς αἰθέρας.

Ἡ ἐορτὴ, ὡς εἵπομεν, τελεῖται εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἐπὶ τῆς γλῶσς τῶν λειβαθίων, καὶ εἶνε πάνδημος. Πλανῶνται πωληταὶ φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ ἀναψυκτικῶν, ἱκανῶν νὰ προξενήσουν ἀηδίαν εἰς πάντα Εὐρωπαῖον, κυκλοφοροῦν διὰ μέσου τοῦ πλήθους γελαστοὶ καὶ εὐγενεῖς, χωρὶς φωνάς, ἐπιδεικνύοντες ἄλλος καραμέλας μετ' ἐπιβερύ, ἄλλος παγωτὰ ἀπὸ ρασέλια, ἄλλος χαριδάς παραγεμιστάς, ἄλλος ρῖζι νερόβραστον καὶ ἄλλος φύκη τηγανιτά. Τὰ κοράσια, αἱ μ ο ὅ σ μ έ, φλυαροῦν φαιδρῶς, κάμνουν χίλια γάζια, κινῶν διακριῶς τὰ ριπιδία τῶν καὶ χαι-

ρετῶνται εἰς κάθε συνάντησιν, (διότι ὁ χαιρετισμὸς εἶνε μία ἀπὸ τὰς μανίας τῶν Ἰαπώνων καὶ προπάντων τῶν Ἰαπωνίδων.) Αἱ μητέρες ἐπιβλέπουσιν τὰ παιγνίδια, καπνίζουσαι τὰς μικράς τῶν πίπας, ἐν ᾧ οἱ πατέρες, ράθυμοι καὶ νυσταλέοι, ροφοῦν μακαρίως τὸ σ α κ έ (ποτὸν ἀπὸ ρῖζι) ἀνεχόμενοι μετ' ὑπομονὴν ἀξίαν παντὸς ἐπαίνου τὸν τρομερὸν θόρυβον τῶν κρυσταλλίνων συρικτρῶν, τὰς ὁποίας φυσᾷ λυσσωδῶς καὶ ἀκαταπαύστως τὸ ἰαπωνικὸν παιδοδόλι.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος ἀρχίῃ νὰ κλίνει πρὸς τὸν ὀρίζοντα, λαμβάνει χώραν τὸ ἐλκυστικώτερον παιγνίδιον τῆς ἐορτῆς: ὁ θάνατος τῶν χαρτίνων ἀετῶν. Πόλεμος ἀμείλικτος ἐναντίον τῶν κηρύσσεται καὶ ἀρχίζει. Οἱ σπάγοι τῶν ἀετῶν, ὀλωσδιόλου ἰδιαιτέροι, πολὺ δυνατοὶ καὶ κοπτεροί, ἐπιχρῶνται μετ' ὁσίαν ἐπιτηδῆς, ἀναμειγμένην μετ' κόνιν ὕαλου. Πρόκειται, δι' ἐπιδειξίον χειρισμοῦ, νὰ κόψῃ κανεὶς τὸν σπάγον τοῦ γείτονος καὶ ἀντιπάλου του. Τρέχουν, προχωροῦν, υποχωροῦν, ἐνθουσιάζονται, λυσσοῦν, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοι ἐπιδεικνύοντες καὶ πονηρότεροι, ὀπλισμένοι μετ' ἀκροατὰς ἰνδοκάλαμα, προσπαθοῦν νὰ συλλάβουν τοὺς ἡττημένους ἀετούς, καθ' ἣν στιγμὴν πίπτουν ἀδόξως ἀπὸ τὰ αἰθέρια ὕψη τῶν. Διότι εἶνε νόμος πλέον: Κάθε ἀετός, χάνων τὸ σχοινίον του καὶ πετῶν ἐλεύθερα, ἀνῆκει δικαιοματικῶς εἰς ὅποιον θὰ σταθῇ ἱκανὸς νὰ τὸν συλλάβῃ. Σημειώσατε δὲ ὅτι μετὰ τῶν ἀετῶν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ σημαντικῆς ἀξίας, εἴτε λόγῳ πελωρίων διαστάσεων,

εἴτε λόγῳ καλλιτεχνικῆς ἀξίας τῶν ζωγραφιδῶν τῶν.

Τέλος, ὅταν ἄνωθεν τοῦ λόφου ἀνατεῖλῃ ἡ σελήνη, ἀνάπτονται τὰ πολυχρώμα φαναράκια, καὶ αἱ σημαιστόλιστοι ὁδοί, τὰς ὁποίας διασχίζουν ὄμιλοι μουσικῶν, φωταγωγοῦνται, καὶ πατέρες, μητέρες, μουσμέ, μουσκοί, φορτωμένοι τοὺς

Πρόκειται νὰ κόψῃ κανεὶς τὸν σπάγον τοῦ γείτονος.

χαρτίνους ἀετούς, ὅσους διέφυγον τὴν καταστροφὴν, ἐπιστρέφουν φαιδρῶς ὑπὸ τοὺς ἡχοὺς τῶν ὀργάνων, εἰς τὸν χαρτίνον οἰκίσκον, καὶ πίπτουν κατακοπτοί, ἐξηνητημένοι, εἰς τὸ στρώμα, ὅπου, κάτω

από την έν κυανής γάζης κουνουπιέραν, τους περιμένουν γλυκά όνειρα και... μερικά αδιάκριτα κουνούπια.

Αυτό είναι το περίφημον ιαπωνικόν Κοσεκού.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 276.)

— "Ας είναι· πολύ καλά. Άλλα διατί μου είπες, αλλοίμονον εις τους κομήτας αν μᾶς ἐπλησίαζαν;

— Διότι οὐδέποτε θά ἠδύναντο νὰ διαπεράσουν τὴν ἀτμόσφαιράν μας, ἢ ὅποια εἶνε τὸ νεφέλωμα τῆς Γῆς. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σχηματίσῃς ἰδεάν πόσον ἀραιὸν σῶμα εἶνε αὕτη ἡ οὐρά τῶν 180 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων· διὰ νὰ σχηματίσῃς ἀμυδρὰν ἰδεάν, θά τὴν ὀνομάσω «μηδὲν ὁρατόν». Κατὰ τὸ 1861 φαίνεται ὅτι ἡ Γῆ μας ἐπλησίασε τὸ ἄκρον τῆς οὐράς κομήτου, καὶ ὅμως ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ ὁ ὅποιος μᾶς περιβάλλει ἐπέερασεν ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὴν χωρὶς νὰ ταραχθῇ περισσότερο ἀπὸ ὅσον ταράσσεται σφαῖρα τηλεόλου, ἡ ὅποια σχίζει τὸν ἀέρα, οὐδεὶς δὲ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἔσθάνθη αὐτὴν τὴν διάβασιν.

Αὐτὸ μὲ φέρει πάλιν εἰς τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὅποιαν ἤρχισα ὅταν ἠναγκάσθην μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου νὰ σοῦ εἶπω δι' ἄλλα· πῶς δηλαδὴ οἱ κομήται φαίνονται ὑπὸ τέσσαρας μορφαίς· μὲ οὐραν, νεφέλωμα ἄνευ πυρῆνος, νεφέλωμα μετὰ πυρῆνος, πυρὴν ἄνευ νεφελώματος.

Πρότερον, Κοσμάκη, εἰς ὅτι θὰ σοῦ εἶπω, τὸ ὅποιον δὲν θά ἐφρατζέσω, πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζῃς. Τὰ ἄστρα τὰ σημερινά, αὐτὰ τὰ ὅποια ἔχομεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, δὲν ὑπῆρχον πάντοτε· ἐγένον κάποτε, καὶ θά ἔλθῃ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὅποιαν δὲν θά ὑπάρχουν πλέον. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν γίνονται· καὶ ἀποθνήσκουν, ὅπως ἐν σμικρῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα καθιστᾷ πολὺ ἐνδιαφέρουσαν τὴν σπουδὴν τῶν κομητῶν.

Δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τοὺς κομήτας ὡς ἄστρα γεννώμενα, καὶ δι' αὐτὸ μᾶς διδάσκουν πῶς σχηματίζονται τὰ ἄστρα. Αὕτη ἡ τὸσον πολὺ ἀραιὰ ὕλη τῆς οὐράς των ὁμοιάζει πρὸς τὴν κοσμικὴν ὕλην τῶν ἀστρονόμων, τὴν ὕλην δηλαδὴ ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐσχηματίσθησαν οἱ κόσμοι. Ἡ ὕλη αὕτη, εἰς τοὺς κομήτας τοὺς ἀποτελούμενους μόνον ἀπὸ νεφέλωμα, ἔχει περιμάζευσή, ἔχει συσπειρωθῇ, καὶ σχηματίζει σφαῖραν· ἐνῶ εἰς τοὺς κομήτας τοὺς ἔχοντας πυρῆνα, ἔχει ἀρχίσῃ ἡ ὕλη νὰ συμπυκνωθῇ περισσότερο, καὶ πῶς νὰ ἔχει ὑγροποιηθῇ, καὶ σχηματίζει οὕτω τὸν πυρῆνα. Ὅταν ἐπὶ τε-

λους τὸ νεφέλωμα ὁλόκληρον ἔχει ὑγροποιηθῇ, δὲν μένει πλέον ἄλλο τι παρα ὁ λαμπρὸς πυρὴν ἄνευ νεφελώματος, καὶ τότε πλέον ὁ κομήτης ὁμοιάζει πρὸς νεοσσὸν ἐξεληθέντα τοῦ κελύφους του. Εἶνε δὲ πολὺ πιθανὸν ὅτι ἡ Γῆ μας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά ἤρχισεν.

— Ἡ Γῆ μας! τί μου λέγεις, Νίτσα μου;

— Καὶ ἡ Γῆ μας βέβαια, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα· ἐπὶ τῆς μερὸν γίνεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, μήπως δὲν ἠδύναντο, ἢ μᾶλλον μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ γίνεσθαι πάντοτε καὶ πανταχοῦ; ἄλλ' ἄρες μὲ νὰ ἐξακολουθῇσω.

— Σὲ παρακαλῶ, θείτσα μου, τώρα ποῦ θά ἐξακολουθῇς, νὰ μοῦ εἶπῃς πῶς διακρίνομεν τοὺς κομήτας ὅταν χάσουν τὴν κόμην των.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σοῦ εἴλεγα. Φυσικά, ὅταν ἔχουν οὕτην τὴν ἀπλὴν μορφήν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διακριθῇσι διὰ μόνης τῆς παρατηρήσεως ἀπὸ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα· καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀλιεῖς τῶν μικρῶν πλανητῶν, ὡσάντις ἐξεστῦπωνον κανένα, πολλάκις ἠναγκάσθησαν νὰ ἐξετάσουν μὴπως τὸ ἀνακλυφθὲν ἄστρον ἦτο κομήτης. Τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα, ἤθελα νὰ εἶπω, —κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ Οὐρανὸς ἐφάνη πρὸ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Ἑρσέλλου, ὁ περίφημος οὗτος ἀγγλος ἀστρονόμος ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κομήτης ὁ νέος ἀστήρ. Ἀλλὰ τὸ σφάλμα τοῦ τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Ἐνθυμῆσαι τί σου εἴλεγα διὰ τὴν Σελήνην, ὅτι εἶνε φρόνιμος καὶ τακτικὴ, ὅτι οὐδέποτε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν τροχίαν τῆς, καὶ πάντοτε εὐρίσκεται εἰς ἀξιοθέσβαστον ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν φερερὰν γειτόνισάν τῆς; Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ διὰ πάσας τὰς ἄλλας σελήνας ὡς πρὸς τὸν Ἥλιον καὶ ὡς πρὸς ἀλλήλας. Ἄν ἐξαιρέσωμεν τὴν μικρὰν διαφορὰν κατὰ τὸ περίηλιον καὶ τὸ ἀφῆλιον, ἡ κυρία Γῆ εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, καὶ οὐδέποτε διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τοὺς γείτονάς τῆς, τὸν Ἄρην ἢ τὴν Ἀφροδίτην. Ὡς ἄστρα ὅμως μικρᾶς ἡλικίας, τῶν ὁποίων ἡ ἀνατροφὴ δὲν ἔχει ἀκόμη συμπληρωθῇ, οἱ Κομήται κάμνουν εἰς τὸν οὐρανὸν τρελλοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εὐκόλως προδίδονται. Διὰ τοῦτο ὁ Ἑρσέλλος, ἀπὸ τὴν τακτικὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ἔκαμεν ὁ Οὐρανός, ἠνόησεν ὅτι ἦτο πλανήτης, ὁ δὲ Πιάτσος ὁ εἰσαγαγὼν τοὺς μικροὺς πλανήτας εἰς τὴν νέαν ἀστρονομίαν, ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὅτι ἡ Δημήτηρ δὲν εἶνε κομήτης.

— Ἐννοῶ αὐτὰ κάλλιστα· ἀλλὰ συγγνώμην, Νίτσα μου. Ἐνθυμοῦμαι μὲν καλῶς τὰς λέξεις περίηλιον καὶ ἀφῆλιον, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐνθυμίζουν τὸ ἀνθῦλλον,

ἀλλὰ μάτην ζητῶ εἰς τὸν νοῦν μου νὰ εὕρω τί σημαίνουν.

— Περιήλιον ἄστρον τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος λέγεται ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τῆς τροχιάς του, τὸ ὅποιον εἶνε πλησιέστερον πρὸς τὸν Ἥλιον· καὶ ἀφῆλιον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀπέχει περισσότερο.

Ἡ διαφορὰ μετὰξὺ τῶν ἀποστάσεων τῶν δύο τούτων σημείων ἀπὸ τὸν Ἥλιον οὐδέποτε εἶνε σημαντικὴ διὰ τοὺς πλανήτας, ἕκαστος τῶν ὁποίων βαδίζει πάντοτε σχεδὸν μὲ τὸ ἴδιον κανονικὸν βῆμα, ἐνῶ οἱ κομήται βαδίζουν ἀκανόνιστος ὅπου τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο τοῦ διαστήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεσπόζει ἡ ἡλιακὴ ἐλπίς. Συνεπὴ εἰς τινὰς κομήτας νὰ πλησιάσουν πολὺ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ νὰ κάμουν τὴν στροφὴν περὶ αὐτὸν εἰς ὀλίγας μόνον ὥρας μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα 500 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον· καὶ ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἔπειτα ἀπὸ τὸν Ἥλιον παρὰ πολὺ, τὸσον πολὺ, ὥστε μάλιστα νὰ βαδίζωσι μὲ ταχύτητα τριῶν μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις αὐτό; Μήπως φαίνονται καὶ ὅταν εὐρίσκωνται τὸσον μακρὰν;

— Ὅχι, βέβαια. Οἱ κομήται εἶνε τὸσον πολὺ μικρὰ ἄστρα, ὥστε καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχωσι παρὰ πολὺ μακρὰς οὐράς, λάμπουν πολὺ ὀλίγον, καὶ δι' αὐτὸ, ὅταν εὐρίσκωνται μακρὰν, εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς διακρίνωμεν, ἐνῶ καὶ μὲ τὸ ἴσχυρότερον τηλεσκόπιον. Δι' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἐκίνησαν πάντοτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν τρόμον τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ παρουσιάζονται ἔξαφνα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ ὅπου ἦσαν κεκρυμμένοι, καὶ φαίνονται μόνον ἐνδὸς εὐρίσκονται εἰς τὴν γειτονίαν μας, δηλαδὴ ὅσον χρόνον χρειάζονται διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν Ἥλιον, νὰ σπάρωσιν περὶ αὐτὸν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ὅπως ἤλθον. Ὅταν πλέον ἀρκετὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτόν, δὲν φαίνονται διόλου.

— Τότε ὅμως πῶς γνωρίζομεν πόσον μακρὰν πηγαίνουν;

— Κάποτε κατορθώνουν νὰ τὸ εὕρουν, ἔχι ὅμως πάντοτε. Καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον τὸ εὐρίσκουν δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ σοῦ ἐξηγήσω, σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ὅτι θὰ προσπαθῇσω νὰ τὸν ἐννοήσῃς αὐρίον.

Προηγούμενος θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς ἀναγνωρίζουν τοὺς κομήτας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν χάσῃ τὴν οὐραν των.

Σοῦ ἔκαμα ἄλλοτε λόγον διὰ τὴν ζώην ἐκείνην τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὴν ὅποιαν πάντοτε βλέπομεν τὴν Σελήνην κατὰ τὴν νύκτα νὰ κινῆται, καὶ τὸν Ἥλιον κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ὁ μὲν ὀφθαλμὸς μας συναντᾷ τοὺς πλανήτας τοὺς γνωστούς εἰς τοὺς ἀρχαίους, τὸ δὲ τηλεσκόπιον καὶ τοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων τὸ μονοπώλιον ἔχουν τὰ ἀστεροσκοπεῖα. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν ζώην

πάντοτε εὐρίσκονται οἱ πλανῆται, καὶ πάντες κινεῖνται ἀμεταβλήτως κατὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἀκριβῶς κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς κινήσεως τῆς Γῆς, ἐνεκα τῆς ὁποίας βλέπομεν τὸν Ἥλιον ν' ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὸ μέρος πρὸς τὸ ὅποιον ἡ Γῆ προχωρεῖ, καὶ νὰ δύῃ εἰς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἡ Γῆ μας ἀπομακρύνεται· δηλονότι ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς.

Ἀλλ' ἐνῶ εἰς πάντας τοὺς πλανήτας βασιλεύει αὕτη ἡ τάξις, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὴν ἀπειθὴ σπειραντῶν κομητῶν. Αὐτοὶ πλησιάζουν τὸν Ἥλιον ἕκαστος κατὰ τὴν φαντασίαν του, διατρέχουσι τὸν οὐρανὸν κατὰ πάσας τὰς διεύθυνσεις, καὶ τρέχουσιν ἀτάκτως τινὰς ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς καὶ ἄλλοι ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς· καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς τοὺς τελευταίους νὰ γίνῃ λάθος καὶ νὰ νομισθῶσιν ὅτι εἶνε πλανῆται, ἀφ' οὗ ἀμέσως προδίδονται ἐκ τῆς κινήσεως των ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς. Καὶ οἱ ἄλλοι ὅμως, ὅσοι βαδίζουν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, δὲν δύναται ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ κρύβουν ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους ὅτι εἶνε κομήται, καὶ ἐὰν ἀκόμη φαίνονται εἰς τὴν ζώην τῶν πλανητῶν, διότι μετ' ὀλίγον συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ προδίδονται τί εἶνε ἐκ τῆς ἀκανόνιστου πορείας των. Ἐκείνοι δὲ οἱ κομήται οἱ ὁποῖοι παρατηροῦνται εἰς τὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ ὅποια οὐδέποτε εὐρίσκονται πλανῆται, ἐκείνοι ἀναγνωρίζονται εὐκολώτατα ὡς κομήται, χωρὶς νὰ μελετηθῇ ἡ πορεία των· ἀπὸ ἴδου πού εὐρίσκονται, καταλαμβάνουν τί εἶνε.

— Μὲ αὐτὰ, Νίτσα μου, ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ διὰ τοὺς κομήτας σου. Παιδιά ἄτακτα καὶ ἀνάγωγα, τὰ ὅποια ἀναμνησθῶνται παντοῦ, εἶνε ἱκανὰ νὰ σπᾶσουν κάτι. Ποῖος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι κάποιαν ἡμέραν δὲν θά δεχθῶμεν κανένα ἀπὸ αὐτοὺς ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς μας;

— Ἦσυχασε καὶ δὲν ἀξίζει νὰ φοβῇσαι τὸσον μηδαμινὰ σώματα. Ἀποδείξεις δὲ ἀναντίρρητος ὅτι εἶνε μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι, εἶνε ὅτι κατὰ τὸ 1870 ἐπέερασεν ὡς τρελλὸς κάποιος κομήτης ἀνάμεσά ἀπὸ τὰς σελήνας τοῦ Διὸς, καὶ ὅμως καμμίαν μεταβολὴν δὲν ἔφερεν εἰς τὸν κανονικὸν τῶν δρόμων. Ἐνθυμῆσαι βέβαια τὰς ἀνεξηγήτους παρῆλθεις τοῦ Οὐρανοῦ, αἱ ὁποῖαι προήρχοντο ἀπὸ τὴν μάξαν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ἀγνώστου ἄστρον, τοῦ ὁποῖου ἡ τροχιά εὐρίσκεται 1620 ἑκατομμύρια χιλιομέτρα μακρὰν τῆς τροχιάς τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ἐνθυμῆσαι ἀκόμη ὅτι ὁ Λεβεριέρρος ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ εὕρῃ, ὅτι αἱ παρῆλθεις αὗται προσέρχονται ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα. Ἐπιπλέον λοιπὸν τὰ ἄστρα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ἀναλόγως τῆς μάξης των, καὶ ἡ ἐπίδρασις αὕτη εἶνε παγκόσμιος νόμος, ὁ ὅποιος ἀναγκάτως ἐπετείνεται καὶ εἰς

τοὺς κομήτας, ὅπως καὶ εἰς πάντα τὰ σώματα. Ἀπὸ λοιπὸν ὁ κομήτης τοῦ 1870 δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὰν μεταβολὴν εἰς τὸν δρόμον τῶν σελήνων τοῦ Διὸς ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὸσον μηδαμινὴν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτάς, συμπεραίνομεν ὅτι ἡ μάξα του ἦτο πολὺ μικρά· ἀπὸ αὐτὸν δὲ τὸν κομήτην ἐννοοῦμεν πόσον μεγάλη εἶνε καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἡ Γῆ μας, ὑποθέτω, δὲν θά ἔπασχε τίποτε ἀπὸ τὸν αὐθόδη ἐκείνον κομήτην, ὁ ὅποιος κατὰ σύμπτωσιν θά ἐπιπτεν ἐπ' αὐτῆς· ἀπεναντίας αὐτὸς θά ἐρριψκινδύνευε μεγάλως. Τίς οἶδεν ἐπὶ παραδείγματι ἂν ἡ Γῆ δὲν θά κατέρχοντο νὰ τὸν προσκολληθῇ εἰς τὸ σπιτικόν τῆς, καὶ τότε νὰ ἔχωμεν μίαν ἀκόμη σελήνην; Δὲν τοιμῶ ὅμως νὰ σοῦ βεβαιώσω τοῦτο· ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς, ὁ ὅποιος εἶνε πολὺ σπουδαιότερος τῆς Γῆς, ἀπὸ ἔχει μάξαν 309 φορές μεγαλύτεραν αὐτῆς, δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον μὲ τὸν μικροῦλὸν κομήτην τοῦ 1870, ἀλλ' ἤρκεσθῃ μόνον νὰ μεταβάλλῃ πολὺ τὴν τροχίαν του. Ἴσως καὶ ἡ Γῆ μας θά ἔκαμεν τὸ ἴδιον εἰς τὸν κομήτην, ὁ ὅποιος θά τὴν ἐπλησίαζε παρὰ πολὺ.

— Στάσου, θείτσα· δὲν μοῦ εἶπες ὅτι ὁ Ζεὺς εἶνε 1279 φορές μεγαλύτερος τῆς Γῆς; Βλέπεις πῶς ἐνθυμοῦμαι τοὺς ἀριθμούς; Πρὸ ὀλίγου πάλιν μοῦ εἶπες ὅτι ἡ μάξα του εἶνε 309 φορές μεγαλύτερα. Μήπως ἔκαμες λάθος;

— Ὅχι, κύριε Κωνσταντίνε, δὲν ἔκαμα λάθος. Ὅταν λέγωμεν μεγαλύτερος, ἐννοοῦμεν κατὰ τὸν ὄγκον, ἡ δὲ μάξα εἶνε τὸ βάρος τοῦ σώματος. Σφαῖρα ξυλίνη εἰκοσάνκις μεγαλύτερα ἀπὸ σιδηρᾶν, εἶνε μόνον δις βαρύτερα.

— Μοῦ εἶπες ὅτι ἡ Γῆ εἶνε σχεδὸν ἀπὸ σιδηρον. Ὁ Ζεὺς λοιπὸν εἶνε ἀπὸ ξύλον;

— Δι' αὐτὸ θά ἐμιλήσωμεν ἄλλοτε. Τώρα εὐρίσκόμεθα εἰς τοὺς κομήτας, καὶ ὡς ἐπανελθόμεν εἰς τὴν πιθανὴν συνάντησιν κομήτου μετὰ τῆς Γῆς. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ ἀστρονόμοι εἶχον προείπῃ ὅτι ὀρισμένην τινὰ ἡμέραν κάποιος κομήτης θά διήρχετο ἀπὸ τὴν τροχίαν τῆς Γῆς, ὁ δὲ κόσμος ἤρχισεν ν' ἀνησυχῇ. Καὶ πράγματι, τὴν ὀρισμένην ἡμέραν ὁ κομήτης ἦλθεν εἰς τὸν δρόμον μας, ἀλλ' ἕνα μῆνα πρὸ τῆς Γῆς, ὥστε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εὐρίσκετο 30 ἑκατομμύρια χιλιομέτρα μακρὰν. Τόσον δηλαδὴ κίνδυνον διέτρεξεν ἡ Γῆ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν κομήτην, ὅσον κίνδυνον διατρέχει παιδίον νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ ἀμάξης, ἡ ὅποια διέρχεται τὴν προίαν ἀπὸ δρόμον, ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸ παιδίον διέρχεται τὴν ἐσπέραν. Δὲν ἀρκεῖ ὁ κομήτης νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ πλανῆτου, ἀλλὰ πρέπει ἀκόμη καὶ οἱ δύο νὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τὴν ἴδιαν στιγμὴν. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη σύμπτωσις.

— Ὅσα μοῦ εἶπες μὲ καθορμαζόμενον πλέον· ἀλλ' ἀπὸ οἱ κομήται εἶνε τόσον ἰδιότροποι εἰς τὸν δρόμον των, πῶς κατώρθωσαν νὰ μάθουν τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὅποιαν θά ἤρχετο ὁ κομήτης περὶ τοῦ ὁποῖου μοῦ εἶπες;

— Τὸ ἐλογάριασαν.

— Ὑπάρχουν λοιπὸν κομήται τῶν ὁποίων τὸν δρόμον κατώρθωσαν νὰ λογαριάσουν;

— Ναί, ἀγαπητόν μου παιδί· καὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος τὴν ἐξήγησιν σοῦ ὑπεσχέθην δι' αὐρίον, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ πῶς νὰ σοῦ τὰ εἶπω. (Ἐπεταὶ συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΣΚΙΟΥΡΟΣ

(Ἰνδικὸς Μύθος.)

Ἡμέραν τινά, εἰς μίαν χώραν κειμένην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Βραμαπούτρα, ἔδρεξε τὸσον πολὺ, ὥστε ὁ ποταμὸς ἐξεχείλισε, καὶ ὅλοι οἱ χείμαρροι, τὰ ἔλη καὶ αἱ λίμναι τῆς περιοχῆς ἐπλημμύρισαν.

Πανταχόθεν τὰ ζῷα ἐντρομα ἔφευγον πρὸς τὰ ὕψηματα, διὰ νὰ πούγουν τὸν θάνατον.

Μεταξὺ αὐτῶν, ἔσπευδε νὰναθῇ τὸν λόφον καὶ εἰς ἐλέφας, διότι ἀκόμη καὶ τὸσον πελώρια ζῷα διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ πνιγούν.

Εἰς τὸν δρόμον ποῦ ἐπήγαγε, βλέπει ἕνα δυστυχισμένον σκίουρον, ὁ ὅποιος, μὲ θρηνώδεις κραυγὰς, ἐκρατεῖτο ἐπιπνύων εἰς κλάδον δένδρου, παρασυρομένου ὑπὸ τοῦ ρεύματος.

Ὁ ἐλέφας τὸν ἐλυπήθη, καὶ μὲ τὴν μακρὰν του προβοσκίδα ἐσταμάτησε τὸν κλάδον.

Ἀμέσως ὁ σκίουρος, μεταχειρισθεὶς τὴν προβοσκίδα ὡς γέφυραν, ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐλεφάντος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο τοῦ αὐτῶν.

Ἀφ' οὗ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπεριπάτησαν ὅλην τὴν ἡμέραν, τὸ βράδυ ἐφθασαν εἰς μέρος, τὸ ὅποιον ἡ πλημμύρα δὲν εἶχε προσβάλλῃ.

Ἀλλ' οὕτε ὁ παραμικρὸς θάμνος, οὕτε τὸ ἐλάχιστον χόρτον δὲν ἐφάνετο ἐπὶ τοῦ ἀμυδρούς ἐδάφους, ὅπου μόνον ὕψηλα τινὰ δένδρα ἐθαλλόν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

— Καὶ τώρα τί θά φάγωμεν; ἀνέκραξεν ὁ ἐλέφας. Διεφύγαμεν λοιπὸν τὸ πνίξιμον, διὰ νὰποθάνωμεν ἀπὸ ἀσιτίας.

— Ἄν δὲν ὑπάρχουν χόρτα, εἶπεν ὁ σκίουρος, ὑπάρχουν ὅμως κοκκοφοίνικες μὲ μεγάλα καὶ ὠρεῖμα κάρυα.

— Ἀλλοίμονον! ὑπέλαβεν ὁ ἐλέφας, ὅσον μακρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ προβοσκίς μου, ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τοὺς καρπούς τῶν κοκκοφοινίκων· εἶνε πολὺ ὕψηλά.

— Κάμε δὲ, τι κάμνω καὶ ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ σκίουρος.

Καί ὁρμήσας ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου ἔκ-
θητο, μὲ ὀλίγα πηδήματα ἀνερριχθῆ-
ναι εἰς τὴν κορυφὴν ἐνδὲς κοκκοφίνικος.

— Ἔτσι λοιπὸν μ' ἐγκαταλείπεις ;
εἶπε στενάχας ὁ ἐλέφας, ἐμὲ ποῦ ἔσταμά-
τησα τὸν κλαδὸν, ὁ ὁποῖος σὲ παρέσυρε ;...

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμη τὴν
τελευταίαν λέξιν, καὶ ἐν γονδρὸν κάρυν
ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του, καὶ τοῦτο
διεδέχθη ἄλλο, καὶ τὸ δεύτερον τρίτον,
καὶ τέλος ἔπεσαν τόσα πολλά, ὥστε ὁ ἐ-
λέφας δὲν ἠμπόρεσε νὰ τα φάγῃ ὅλα, καὶ
ἐφύλαξεν ἀπὸ αὐτὰ καὶ διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ὁ σκύουρος εἶχε ρίψῃ αὐτοὺς τοὺς
καρπούς, πριονίσας μὲ τοὺς ὀδόντας τοὺς
μίσχους τῶν.

Δὲν εἶνε παράξενον, εἶπεν ὁ ἐλέ-
φας ἀφ' οὗ ἐχόρτασεν ἐντελῶς, σύ, ὁ ὁ-
ποῖος εἶσαι τόσο μικρὸς, νὰ χορηγήσῃς
τροφὴν εἰς ζῶον τόσον μεγάλον ὡς ἐμέ ;

Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἀπεκρίθη ὁ σκύ-
ουρος, ὅτι κάποτε ἔχει κανεὶς ἀνάγκην
καὶ τοῦ μικροτέρου του.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

Ὁ Μπέμπης ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου
ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ μὲ τοὺς
γονεῖς του διὰ νὰ ἰδῇ τὴν Ἐκθεσιν. Εἶνε
κατενθουσιασμένος— φυσικὰ, — καὶ διη-
γεῖται ἕνα σωρὸ θαυμάσια, πιστευτὰ καὶ
ἀπίστευτα, εἰς τοὺς μικροὺς τοῦ φίλους,
ποῦ τὸν ἀκούουν χάσκοντες.

— Θεύρετε ποῦ ἔκαμα καὶ ἕνα κατόρ-
θωμα ; τοὺς λέγει μίαν ἡμέραν.

— Τί κατόρθωμα ;

— Νά, ἔσωσα τὴ ζωὴ ἐνδὲς παιδιοῦ.

— Ἀλήθεια ; ! καὶ πῶς συνέβη αὐτό ;

— Νά' μιά μέρα ἤμουν μὲ τὸ ἀμάξι
ἐστὶ Ἡλύσια Πεδιά. Τὸ ἀμάξι ἔτρεχε
γρήγορα, σὰν ἀστραπή. Ἐγὼ ὠδηγοῦσα
τὰ... (ἐδῶ ὁ Μπέμπης διακόπτεται
καὶ διορθώνει τὴν φράσιν του) : ἐγὼ ἤμουν
ὁ ἀμαξίας. Ἐκεῖ ποῦ τρέχαμε, βλέπω
ἐστὶ μέση τοῦ δρόμου ἕνα μπεμπέ. Φω-
νάζω : « Ἐμπρός ! » ἀλλὰ ποῦ νὰκούσῃ
τὸ ἀνέκτο. Συλλογίζομαι ἀμέσως ὅτι εἴμ-
πορεῖ νὰ μὴν ἤξευρε ἑλληνικά, καὶ φω-
νάζω : « gare ! gare ! » τίποτε !... Λίγο
ἀκόμη, καὶ τὸ ἀμάξι θὰ το ἐπλάκωνε,
θὰ το ἔλυωνε... Τότε βάζω ὅλη μου τὴ
δύναμιν. (ἐδῶ ὁ Μπέμπης πέρνει ὕψος
Κουταλιανοῦ) — τραβῶ μὲ ὁρμὴ τὰ χαλι-
νάρια καὶ κατορθώνω νὰ σταματήσω τὰ...
τὸ ἀμάξι. Ἦτο καιρὸς. Τὸ παιδάκι
ἐσώθη ! »

Οἱ ἀκροαταὶ μένουν μὲ ἀνοικτὸ στόμα
πρὸ τοῦ ἡρώϊκου ἄθλου. Ἕνας μόνον δυσ-
κολεῖται νὰ τὸν πιστεύσῃ.

— Τί εἶνε αὐτά, τοῦ λέγει. Μπορεῖς
ἐσύ, παιδί μου, νὰ κρατήσῃς ἀμάξι ;

Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ κλείσουν καὶ οἱ
ἄλλοι τὰ στόματα καὶ... νανοῖζον τὰ
μάτια τῶν.

— Τί ψέμματα εἶνε αὐτά ; λέγουν τοῦ
Μπέμπη. Γὰρ κοροῖδα μᾶς πῆρες ;

Ὁ Μπέμπης βλέπει ὅτι ἡ ὑπόληψις
τοῦ κινδυνεύει καὶ ἀποφασίζει νὰ διευκρι-
νίσῃ τὰ πράγματα.

— Γιατί ὅχι ; τοὺς λέγει. Τὸ πρᾶγ-
μα ἦτο λιγάκι δύσκολο, μὰ ὅχι δα καὶ
ἀδύνατο ! Ἀρα κἀνὴ κανεὶς γυμναστική,
ὅπως ἐγὼ, καὶ δὲν τὰ χάνει ὅπως ἐγὼ...

— Καλὲ τί λέεις ; διακόπτεται ὁ πρῶτος
ζωηρῶς. Μὲ τὰ σωστά σου θέλεις νὰ μᾶς
πέισῃς πῶς ἐκράτησες ἐσὺ ἄλογα ;

— Ἄλογα ; ! ἀνακράζει μὲ προσποι-
ητὴν ἐκπληξίν ὁ πονηρὸς Μπέμπης.
καὶ ποῖος σὰς εἶπεν ἄλογα ; εἶπα ἐγὼ ἄ-
λογα ;...

— Μὰ καλὰ ! τί ἦταν αὐτὸ τ' ἀμάξι ;

— Καλὲ ἀφῆστέ με !... Ἦταν ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρὰ τὰ ἀμαξάκια, ποῦ ἔχουν
ἐκεῖ ἐστὶς Δενδροστοιχίαι καὶ ποῦ τα
σέρνουν... γίδια !

— Ἄαα, γίδια !... ἔτσι μάλιστα.

— Ἐννοια σας κ' ἐγὼ δὲν λέγω ψέμ-
ματα ! ἀπαντᾷ θριαμβεύων ὁ Μπέμπης.

ΕΥΡΗΚΑ ! ΕΥΡΗΚΑ !

Εἰς κάποιον ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτή-
ριον, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ τελετὴ τῆς
ἀπονουμῆς τῶν Βραβείων. Ὁ κύριος Διευ-
θυντής, πρὸ ἡμερῶν κλεισμένος εἰς τὸ
γραφεῖόν του, συνθέτει τὸν λόγον, τὸν
ὅποιον θὰ ἐκφωνήσῃ διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς
ἡμέρας, διορθώνει τὸν ἄλλον, τὸν ὅποιον
θὰ ἀντιφωνήσῃ ὁ ἐπιμελίστερος ἀπὸ τοὺς
μαθητάς, καὶ τὸ κυριώτερον, καταστρώνει
τὸν κατάλογον τῶν βραβευθησομένων.

Ἡ τελευταία ἐργασία φαίνεται πολὺ
δύσκολος, διότι τὰ βραβεῖα εἶνε σχετικῶς
ὀλίγα, οἱ ἐπιμελεῖς μαθηταὶ πολλοί (ὅλοι
συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, ἐννοεῖται),
καὶ δὲ ἀπαιτήσεις ἀκόμη περισσώτεροι...

Τελος πάντων ἐγίνε καὶ ὁ κατάλογος,
καὶ ὁ κύριος Διευθυντής εἶνε κατευχάρ-
στημένος ποῦ κατώρθωσε νὰ οἰκονομήσῃ
τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ πονηρίσῃ πολ-
λούς, — ὅταν, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, εἰς-
έρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον ἡ σύζυγός του.

— Εἶδες νὰ ξεγᾶσω κάτι νὰ σοῦ πῶ ;
τοῦ λέγει μὲ κάποιαν ταραχὴν.

— Τί τρέχει ;

— Δὲν μου λές ; πέρνει κανένα βρα-
εῖον καὶ ὁ Τέλης ;

— Ποῖός ; ὁ Τέλης ; ! Μὲ συγχωρεῖς,
δὲν δίδωμεν βραβεῖα ἀμειλίχας καὶ ἀταξίας.

— Μὰ καί μιν... εἶδες νὰ ξεγᾶσω
νὰ σοῦ το πῶ ;... ἡ μητέρα του μὲ παρε-
κάλεσε πολὺ... ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ τοῦ
δώσωμεν φέτος κανένα βραβεῖον, ἔστω
καὶ τὸ τελευταῖον, ἔτσι, λέγει, γὰ νὰ
τὸν ἐνθαρρύνωμεν...

— Νὰ πῆς τῆς καλῆς κυρίας ὅτι δὲν
εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ τὸν ἐνθαρρύνω-
μεν ; ὁ Τέλης τῆς ἔχει τόσο θάρρος,
ποῦ καταντᾷ πλέον αὐθάδεια.

— Μὰ ἐπιμένει... καὶ θὰ λυπηθῇ, θὰ
δυσανεστηθῇ... Τί ; θέλεις νὰ πάθωμε τὰ
καλὰ τῆς Διαπλάσεως ποῦ βραβεύει μόν-
ον τοὺς καλλιτέρους, — τί ἀνέτη ! — καὶ
οἱ ἄλλοι θυμνούν καὶ παραιτοῦνται ; ὅχι,
ὅχι ! δόσε ἕνα βραβεῖο καὶ τοῦ Τέλη, εἴ-
νε ἀνάγκη.

Ὁ κύριος Διευθυντής ἐστενοχωρήθη,
ἐθύμωσε :

— Μὰ ἔλα, ἐστὶ Θεὸς σου, τί βραβεῖο
θέλεις νὰ τοῦ δώσω ; τῶν Ἑλληνικῶν ;
ὅχι ; βέβαια τῶν Λατινικῶν ; ἂς νὰ μὴ !...
τῶν Μαθηματικῶν ; Θεὸς φυλάξοι ! τῆς
Ἱστορίας ; τὰ πρόκοψε ! τῶν Γαλλικῶν ;
ψυχὴ μου ! τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ;
μάτια μου !... Εἶνε τώρα γὰρ βραβεῖο
ὁ Τέλης ; ἕνας ἀμειλῆς, ἕνας ἄτακτος,
ἕνας αὐθάδης, ἕνας φλύαρος, ... ὦ Θεὸς
μου, τί φλύαρος !...

— Στάσου, στάσου ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία
τοῦ Διευθυντοῦ, κτυπῶσα τὸ μέτωπόν της,
μὲ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ χαρὰν.

— Τί ἐπαθες ;

— Εὐρηκα ! εὐρηκα !

— Τί εὐρηκας ;

— Τί βραβεῖο νὰ δώσωμε τοῦ Τέλη,

χωρὶς νὰ δυσανεστηθῇ κανεὶς...

— Ἦέ το !

— Δὲν εἶπες πῶς εἶνε φλύαρος ;

— Ὡ καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἐ, τότε λοιπὸν νὰ τοῦ δώσωμε τὸ
βραβεῖον... τῆς Ρητορικῆς !

— ! ! !

ΕΝ ΚΡΟΥΣΜΑ ΗΛΙΑΣΕΩΣ

Ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουλίου δὲν χωρατεύει,
καὶ ἡ μικρὰ Θεοδώρα ἔλαβε σκληρὰ
πεῖραν τούτου...

Τὸ πρῶν, ἡ φιλόστοργος ἀλλὰ ὀλίγον
ἀφρημένη αὐτὴ μητερούλα ἐξέλασε τὴν
κόρην της ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, καὶ
μόλις τὸ μεσημέρι τὴν ἐνεθυμήθη καὶ ἀ-

νέη νὰ τὴν ζητήσῃ... Ἦτο δὲ ἡ κό-
ρη τῆς μίαν κούκλα κέρινη, φύσει ὑπο-
κειμένη εἰς ἡλιάσεις, καὶ δι' αὐτὸ ἡ μι-
κρὰ Θεοδώρα τὴν εὗρεν εἰς ὀθλίαν κατὰ-
στασιν : ὅλον τὸ ὥραϊόν της κεφάλαι
εἶχε λυώσῃ, καὶ δὲν ἐδίδεκε πλέον παρὰ
ἕνα ἀμυρρὸν πολλόν, διαφόρων χρωμάτων,
ἀπὸ τὸν ὅποιον μόλις ἐξεχώριζαν ἱ γάν-
δρες τῶν ματιῶν.

— Ὡ, δυστυχία μου ! δυστυχία μου !
ἀνέκραξεν ἡ Θεοδώρα θλίβουσα εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς μὲ δάκρυα τὴν ἀκέφαλον
κούκλαν. Ἡ χρυσὴ μου κόρη ἐπαθε ἡ-
λιάσιν ! Καλὰ λοιπὸν τὸ ἔλεγε προχθὲς ὁ
γιατρός, ὅτι αὐτὴς ἡ μεγάλης ζέστες
εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνες εἰς τὴν ὑγίειαν !...

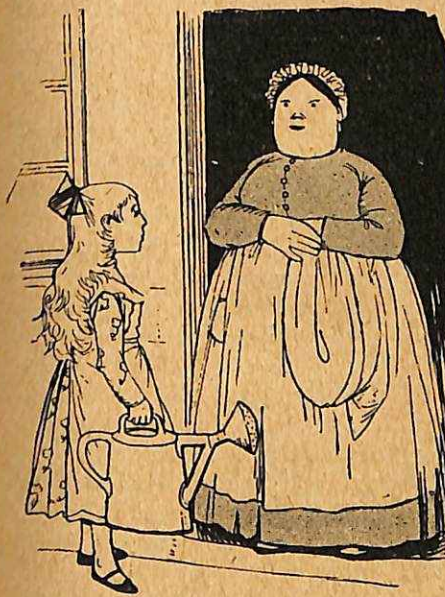
Η ΜΙΚΡΑ ΦΙΛΑΝΘΗΣ

Τώρα μὲ τὴν ζέστην, ἂς διηγηθῶ καὶ ἕνα
κρύο καὶ παγωμένο :

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐπήραμε πόγο γὰ τὸ τρα-
πέζι, κυρά Χρυσή ;

ΧΡΥΣΗ. — Μάλιστα, κυρία Μαρίκα, ἐ-
πήραμε.

ΜΑΡΙΚΑ. — Δὲν μοῦ δίνεις λιγάκι, νὰ
ἐλθῶ ἐστὶ ποτιστήρι μου ;

ΧΡΥΣΗ. Στὸ ποτιστήρι ; ! ἀστετεύσαι...
καὶ τί γυρεύεις ὁ πάγος ἐστὶ ποτιστήρι ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Μὰ γὰ νὰ ποτίσω, κυρά
Χρυσή, τὰ λουλούδια μου. Δὲν βλέπεις
πῶς στέκονται μαραμμένα μ' αὐτὴ τὴ ζέ-
στη ; Τί θὰ τοὺς κάμῃ τὸ ζεστὸ νερὸ τῆς
βρύσης ; Καὶ τὰ φυτὰ βλέπεις εἶνε σὰν
τὸν ἄνθρωπον τὸ καλοκαίρι θέλουν νερὸ
παγωμένο, γὰ νὰ δροσισθοῦν.

Δὲν κατῴρθωσα νὰ μάθω ἂν ἡ κυρά
Χρυσὴ ἐπέισθη ἀπὸ τὸ ἐπιχειρήμα καὶ
ἂν συγκατεστή νὰ δώσῃ ὀλίγον πάγον,
διὰ τὰ διψασμένα λουλούδια τῆς Μαρίκας.

ΜΗΠΩΣ ΚΑΙ ΤΥΧΟΝ...

Ὁ Τοτὸς ἤξευρε καλὰ ὅτι δὲν του
ἐπιτρέπεται νὰ γυρέψῃ τίποτε εἰς τὸ τρα-
πέζι. Ἡ μαμμὰ θυμνεί πολὺ...

Πρὸ ὀλίγου ἔφαγε τὰς φράουλας του,
— ἕνα πιατάκι δολυκίτρο, ποῦ τοῦ εἶχε
βάλῃ ἡ μαμμὰ, — καὶ τώρα τὰ μάτια του
ἀπὸ τὴν φρουτιέραν γυρίζουν ἐπὶ μαμμὰ,
καὶ ἀπὸ τὴ μαμμὰ ἐπὶ τὴν φρουτιέραν. Εἶνε
πολὺ εὐγλωττα αὐτὰ τὰ μάτια — ἀλλὰ
ποῖός τα βλέπει.

Ἐμπρός εἶνε ἡ ζαχαροδόχη. Τὴν
πλησιάζει συχνά-σιγά ἐστὶ πιατό του,
καὶ πέρνει δύο κουταλιὰς ψιλὴν ζάχαριν.

— Ἐ, τί τὴ θέλεις τὴ ζάχαρην ; ἐρωτᾷ
ἡ μαμμὰ ἡ ζάχαρην εἶνε γὰ τὰς φράουλας
καὶ σὺ ἔφαγες πειὰ τὸ μερτικό σου.

— Μαμμάκα, ἀπαντᾷ ὁ Τοτὸς ἐπὶ ἡρα-
μὴ πῶς καὶ τυχὸν σοῦ ἐλθῇ
ὁρεῖς νὰ μου ξαναδώσῃς.

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ

Τὰς τελευταίας νύκτας — παρ' ὀλί-
γον νὰ εἴπω ἡμέρας — τοῦ Ἰουλίου, ἐ-

πῆσαν τόσοι διάττοντες, ὥστε ἡ μικρὰ Ἐ-
λενίτσα ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξημερωθῇ εἰς
τὴν ταράτσαν, μὴ χορταίνουσα νὰ θαυ-

μάξῃ τὰ οὐράνια ἐκεῖνα πυροτεχνήματα.

Εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη καὶ δὲν εἴ-
μπορεῖ νὰ παρακολουθῇ τὰ μαθήματα
τῆς «Θείας Οὐρανίας». Αὐτὸ ἔμωσε δὲν
τὴν ἐμποδίζει νὰ θελῇ νὰ μανθάνῃ τὴν
αἰτίαν κάθε πράγματος, καὶ νὰ ἐρωτᾷ
τὸν πατέρα της δι' ὅλα.

— Μαμμά, τί εἶνε αὐτὰ τὰ ἀστέρια
ποῦ πέφτουν καὶ σβύνονται ;

— Δὲν εἶνε ἀστέρια ; εἶνε διάττοντες.

— Δηλαδή νὰ εἰποῦμε ;...

— Δηλαδή νὰ εἰποῦμεν... καὶ ὁ πατέ-
ρας τῆς ἐξηγεῖ ὅτι οἱ διάττοντες εἶνε
σινὸν ἂν ἀπὸ ἀστρά, ποῦ ἔρχεται
εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς,
καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην ταχύτητα ἀνασφί-
γεται, καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ
ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν μακρυνὴν καὶ κά-
πως δύσκολον διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς Ἐ-
λενίτσας ἐξηγήσιν, τὴν ἐρωτᾷ :

— Ἐκατάλαβες ;

— Ἐκατάλαβα, ἀπαντᾷ ἡ Ἐλενί-
τσα. Μὰ δὲν μοῦ ἔλεγες καλλιτέρα, πῶς
ὁ Θεὸς ξέσινονίζε τὰ ἀστέρια ;

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Ἡ Σκηνὴ εἰς μίαν ἐξοχὴν παραποτά-
μιον.

Ὁ ἐπταετής Ἀλέκος παρακολουθεῖ
τὸν κύριον Ψαρόπουλον, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ
ἀγκίστρι του, μὲ τὸ σκαμνάκι του, μὲ τὰ

δολωμάτά του, πηγαίνει νὰ ψαρεύσῃ.

Εἰς τὸν δρόμον συναντᾷ ἕνα φίλον του.
Χαιρετῶνται, στέκονται καὶ οἱ δύο καὶ
ἀνταλλάσσουν ὀλίγας λέξεις.

Ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ πε-
ρίεργος, στέκεται καὶ αὐτὸς διὰ νὰ ἀκού-
σῃ τί θὰ εἰποῦν. Καὶ αὐτὸ ποῦ ἀκούει του
φαίνεται τόσο παράδοξον, ὥστε γουρλό-
ναι τὰ μάτια...

Οἱ φίλοι χωρίζονται καὶ ὁ κύριος Ψα-
ρόπουλος ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του. Ἀ-

πὸ πίσω ὁ Ἀλέκος . . . Αὐτὸ που ἤκουσε πρὸ ὀλίγου τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν . . . Θέλει νὰ ἐρωτήσῃ . . . Θέλει νὰ βεβαιωθῇ . . .

Ἐπιτέλους δὲν ἀντέχει ἐπισπεύδει τὸ βήμα καὶ θάβει τὸν κύριον Ψάρπουλον.

— Δὲν μου λέτε, σας παρακαλῶ, τοῦ λέγει, ἀλήθεια τὸ ποτάμι μας ἔχει τηγανιτὰ ψάρια; ἔτσι εἶπαιμα; . . .

— Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λέε, κύριε ἀνόητε; ποίος σ' ἐκορόιδεψε; ποῦ το ἄκουσε; . . .

— Μὰ . . . σεῖς τὸ εἶπατε . . .

— Ἐγώ!;

— Μάλιστα . . . σὰς ἄκουσα τώρα που ἐλέγχατε « πῶ νὰ φερῶ λίγα » ἐπὶ ποτάμι, γιατί τρελαίνονται γιὰ τὴς τηγανιτὰς γλώσσες. »

— Οὐ μπουφο! ἀνακράζει ὁ κύριος Ψάρπουλος, φυσῶν θορυβωδῶς καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, χωρὶς νὰ εἶπῃ ἄλλην λέξιν.

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀλέκος μένει εἰς τὴν θέσιν του κατὰπληκτός.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 275.)

Ἀπαγγέλου μακρὰς εὐχετηρίου προσφωνήσεις, καὶ σὰς προσφέρουν στεφάνους ἀπὸ ἄνθη λαμπρά, πορφυρά, χρυσοειδή, ἰόχροα, ἐκπέμποντα τόσον ἰσχυρὰς εὐωδίας, ὥστε σὰς πιάνει πονοκέφαλος. Ὁ ἀκατάπαυστος κρότος τοῦ τὰ μ. - τὰ μ. σὰς ἐκκοσμίσει· ὁξεῖαι κραυγαὶ διασταυροῦνται εἰς τὸν ἀέρα. Ὅποιοι εἶδε μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του αὐτὸ τὸ θέαμα, δὲν τὸ λησμονεῖ ποτέ.

Ἀφ' οὗ τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν ἀπεμακρύνθη, ἦλθεν ἡ σειρά τῶν ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας. Πρώτος παρουσιάσθη ὁ γέρω - Μουτάγιας.

— Καληχρονιά, γκωκωνίτσα!

— Καληχρονιά, Μουτάγια!

Καὶ τὸν κυτάζω κατὰ πρόσωπον.

Εἶχεν ὕψος τόσον ἱκετευτικόν, τὸ βλέμμα του μὲ παρεκάλει τόσον εὐγλώττως, ὥστε ἐλησμονήσα ἀμέσως τὴν συμφωνίαν μας, καὶ λαβοῦσα ἀπὸ μίαν γωνίαν τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν, τὴν ἤνοιξε καὶ τὴν περιστρέψα πρὸ τοῦ ἐκθαμβοῦ Μουτάγια . . . Ἐπειτα τοῦ τὴν παρέδωκα.

Ἐπληρώθη καλὰ διὰ τὴν γενναιοδωρίαν μου· ποτὲ δὲν εἶχα παρομοίαν χαρὰν· τὴν ἐγύριζε, τὴν ἐξαναγύριζε, τὴν ὠσφραίνετο, τὴν ἐμισοῖνε, τὴν ἐκίλει, τὴν ἐθόπευε, καὶ οὕτε με ἤκουε καθόλου ποῦ τον εὐχαριστοῦσα διὰ τὴν θαυμασίαν ἐκ βαναυγείας φάσαν, τὴν ὁποίαν—πιστὸς εἰς τὴν συμφωνίαν μας, — εἶχε ρίψῃ πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ ὀλίγον καὶ νὰ εἶπῃ κάπως ὑποφερτὰ τὰς εὐχὰς του εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς

τὴν μητέρα μου, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθουν μετ' ἐνδιαφέροντος ὅλην τὴν ἀνέλιξιν αὐτῆς τῆς σκηνῆς. Μετὰ τοῦτο κατήλθεν ὑποσθονατῶν καὶ ὑποκλινόμενος τὴν μακρὰν κλίμακα τῆς βεράντας, ἐνῶ ὁ πατέρας μου τοῦ ἐφώναζε:

— Νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου ὅταν θὰ περπατῇς ἐπὶ τὸ δρόμο μετὰ τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν σου· ξεύρεις ὅτι τὸ κοπάδι τῶν βοδιῶν περνάει ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ Μουτάγιας ἐχαμογέλασε μὲ δυσπιστίαν, καὶ ἤνοιξε μὲ ὕψος τροπικιοῦ κατὰ τὰς τῆς ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τότε εἶχε πηλὴν.

Ἡ παρέλασις τοῦ προσωπικοῦ ἐτελείωσε, καὶ ἅμα ἐμείναν μόνον, ἐπὶ ἡρώ, ὑπὸ μάλης τὴν ψάσαν, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἦτο ὠραιότατη, καὶ σύρουσα ἐπὶ σθέν μου, μέσα εἰς ἕνα ἀμαξάκι, ὅλα τὰ καινούργια παιγνίδια μου, ἐπὶ ἡρώ καὶ ἐκάθησα ὑπὸ τὴν μεγάλην ταμαρινέαν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας μας.

Ἐδῶ δὲν ἐφοβόμην τὸν ἥλιον· οὕτε μία ἀκτίς διεπέρα τὸν πυκνὸν ὅλον τοῦ φυλλώματος. Κύπτουσα ὀλίγον δεξιᾶ, εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω τὸν μεταίδοξον Μουτάγια, περιπατοῦντα εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, μετὰ τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν ἀνοιχτήν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοῦ ἔρριπτα λαθραῖον ἀλέμα, ἐν ᾧ κατεγινόμεν εἰς τὴν κατασκευὴν ὠραίας σοκολάτας, μετὰ καὶ πᾶσι τὰς ὁποίας ἐβγάλα ἀπὸ σακκιδίων μεταξωτῶν, γαλαζίων, γερμάτων ἕως ἐπ' αὐτῶν. Πάντοτε μὲ ἤρρεσεν ἡ σοκολάτα· ἀλλὰ βεβαίως αὐτὴ θὰ μὲ ἤρρεσεν ἀκόμη περισσότερον, μετὰ τὴν ὠραίαν συσκευὴν, τὴν ἀπὸ λευκὴν πορσελάνην μετὰ ἄνθη ῥοδίνα, τὴν ὁποίαν μὲ εἶχε χαρίσῃ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ ἀγαπητὸς μου νουνός.

Εἶχα παρατάξῃ τὰ μικροσκοπικὰ φλυζάνια ἐπὶ τοῦ δισκαρίου, καὶ ἡτοιμαζόμεν νὰ τοποθετήσω καὶ τὴν ζαχαροδόχον, ὅταν ἔξαφνα ἀκούω ὅπισθον μου ὁξεῖας κραυγὰς καὶ τροχασμὸν κατεσπευσμένον. Σηκόνομαι ἀμέσως καί, νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα, βλέπω εἰς ἀπόστασιν μόλις τριάκοντα βημάτων ἕνα ταῦρον δραπέτην, τὸν ὁποῖον ὁ βουκόλος εἰς μάτην προσεπάθει νὰ συλλάβῃ.

ὑποθέτω, ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἐδοκίμασα τόσον φόβον! Νέφος διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ τὰ γόνατά μου κάμπτονται· ὅσον γρηγορώτερα θέλω νὰ φύγω, τόσον βαθύτερα αἰσθάνομαι τοὺς πόδας μου ριζωμένους εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἦδὲ ὁ ταῦρος δὲν ἀπεῖχεν ἀπ' ἐμοῦ εἰμὴ ὀλίγα μέτρα, ὅταν, δι' ὑπερανθρώπου προσπάθειας, κατώρθωσα νὰ τρέξω.

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμα τρία βήματα, τὸ πόδι μου σκοντάπτει εἰς μίαν ρίζαν τῆς ταμαρινέας, καὶ ἐξαπλόνομαι κάτω φαρδύ-πλατείαι. . .

Ἦρουν χαμένη. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὰ κέρατα τοῦ θηρίου ἐξέσχιζαν ἤδη τὸ σῶμά μου—ὅταν ἤκουσαν μία φωνὴν γνωστήν νὰ φωνάζῃ πλησίον μου.

— Μὴ φοβάστε, γκωκωνίτσα! . . . Δὲν εἶνε τίποτα! »

Ἐν τούτοις ὁ ταῦρος καταθάνει ταχὺς ὡς βέλος. Τετέλεσται! Κλείω τοὺς ὀφθαλμούς—ἤμουν πολὺ μικρὰ διὰ νὰ λιποθυμήσω, καὶ περιμένω τὸν θάνατον.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ θάνατος βραδύνει νὰ ἐλθῇ. . . τί συμβαίνει; . . . Καὶ αὐτὸς ὁ βαρὺς τροχασμὸς ποῦ ἀκούω, δὲν εἶνε τὸ βήμα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ἀπομακρύνεται;

Ἐτόλμησα νὰ νοιώξω τὸ ἕνα μάτι, ἐπειτα τὸ ἄλλο, καὶ ἀνυψομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, βλέπω, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, χωρισμένους μόνον ἀπὸ ἕνα πυκνὸν θάμνον ἀκανθώδους κ. α. κ. ο. ο. ο. τὸν ταῦρον καὶ τὸν Μουτάγια, νὰ χορεύουν ἀντίκρου-ἀντίκρου τὸν παραδοξότερον χορὸν τοῦ κόσμου!

Ὁ Μουτάγιας προβάλλει ὡς ἀσπίδα τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν του. Ὁ ταῦρος μουγκρίζει, χαμηλώνει τὰ κέρατα, ὀρμά . . . καὶ ὁπισθοχωρεῖ ἄθυρος, μετὰ ῥύγχος καθημαγμένον, τρυπημένον ἀπὸ τὰ ἀγκυλῶν τοῦ θάμνου. Νέα προβολὴ τῆς ὀμβρέλλας. Ὁ ταῦρος μουγκρίζει δυνατώτερα, στρέφει δεξιᾶ, στρέφει ἀριστερᾶ . . . Καὶ εἰκοσι χέρια τὸν ἀρπάζουν, δυνατὰ διὰ μιάς, τὸν ρίπτουν κάτω καὶ τὸν δένουν. Ἡ καθρίλλια ἐτελείωσε.

Τὸν δούστη ταῦρον! Τί ἀξιοβύβητον ὕψος ποῦ τὸ εἶχεν ἐξηλωμένος ἐκεῖ μετὰ πλευρὸν, τὰ κέρατα στολισμένα μετὰ γυρλάνταν τῶν κιτρίνων ἀνθῶν, ποῦ του εἶχαν κρεμάσῃ τὸ πρωὶ χάριν τῆς πρωτοχρονιάς. Καὶ ἐμοῦγκριζε βαθεῖα, λυπητερά, ὁ νικημένος . . .

Ἐν τούτοις ὁ Μουτάγιας ἐπεσώρε τὸ σῶμά του, τὰ ἐνδύματά του, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς ζηρίας. Τίποτε. Μόνον τὸ λινὸν του πανταλόνι εἶχε ὑποστῇ μερικῶς, ἀλλὰ μικρὰ πράγματα καὶ αὐτὰ. Ἡ δὲ κόκκινη ὀμβρέλλα; Ἀ, ἡ ὀμβρέλλα δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε. Οὕτε ἕνα σύρμα δὲν ἔσπασεν, οὕτε μιά κλωστή δὲν ἐφυγε! Σῶα καὶ ἀκεραία!

Ὁ πατέρας μου ἔπιασε καὶ τὰ δύο χέρια τοῦ γηραιοῦ μαύρου, τοῦ τα ἐσφιγγε δυνατὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ τὴν ἔσωσες, καλέ μου Μουτάγια!

Κι' ἐκεῖνος, μετὰ ἡγήρην ἐκρηξίν γέλωτος, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψεν ὅλον τὸν ἐλέφαντα τῶν ἰσχυρῶν του σιαγῶνων, ἀπεκρίθη:

— Ὅχι ἐγκώ, Κύριε! Ὅχι ἐγκώ! . . . Αὐτὸ μονάχα, αὐτὸ!

Καὶ θωπεύσας μετ' ἀγάπης τὴν ἐρυθρὰν του σύντροφον, ἀπῆλθε θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Προοδεύω θένα εἰπῇ:

Τὸν καιρὸ μου νὰ κερδίζω
Κι' ὁλοένα προκοπῇ
Τὸ κερδίω νὰ γεμίζω.

Ὅποιος χάνει μιά στιγμή
Ποῦ δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσῃ,
Χρόνια ὀπισθοδρομεῖ
Καὶ τοῦ κάκου ζῇ ἔσθην πλάσι!

Ι. Ρ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΔΙΑΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΜΕ ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ!

ΠΑΡΑΤΗΡΕΙΤΕ βέβαια κάποιαν μεταβολήν, κάποιαν βελτίωσιν εἰς τὸ σημερινόν μας φυλλάδιον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ προηγούμενα. Ὁ τύπος του εἶνε ὠραιότερος, κομψότερος, καθαρώτερος, καὶ ἀναγινώσκεται εὐκολώτερον. Δὲν λείπει οὔτε ἕνα γράμμα, οὔτε ἕνα κόμμα, οὔτε μιά τελεία, οὔτε μιά παύλα· καμμία ἀνέμειξις στοιχείων, καμμία ἀνωμαλία· ὅλα στρωτά, καὶ καθαρά, καὶ ἔντονα.

Τί συμβαίνει; Μήπως ἡ Διάπλασις ἤλλαξε τυπογραφεῖν; Ὅχι δὲ· καὶ διατὶ νὰ ἡλλαξῇ, ἀφ' οὗ ἐπὶ εἰκοσὶ ἔτη τυπώνεται εἰς τὸ μεγαλότερον, εἰς τὸ πλουσιώτερον, εἰς τὸ γνωστότερον τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῶν φημισμένων Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου; Τί συμβαίνει λοιπόν;

Ἰδοὺ, νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω. Τὰ στοιχεῖα, μετὰ ὅποια ἐτυπώοντο ἕως τώρα, εἶχον φθαρῇ, καὶ ἀντικαταστήσαν διὰ νέων, καὶ μετὰ νὰ στοιχεῖα θὰ τυπώνοντο ἀπὸ σήμερον ἡ Διάπλασις. Καὶ ἐχρύνθη ἐπὶ τῆς εἰς τὸ χυτήριον τῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου, τὸ ὁποῖον ὁ ρέκτης καὶ φιλοπόθος διευθυντὴς τῶν πλουσιῶν καὶ ἐκίστην μετὰ νεώτερα μηχανήματα, καὶ τώρα ἐσχάτως μάλιστα μετὰ μίαν μηχανὴν ἐκτάκτου τελειότητος καὶ ταχύτητος, ἀφ' οὗ, φαντασθῆτε, μόνη αὐτὴ κατασκευάζει 60,000 τυπογραφικῶν στοιχείων τὴν ἡμέραν! Ποῦ τώρα πλέον νὰ ἰδῆτε ποτὲ τὴν Διάπλαιν σὰς μετὰ ἐφαρμένα καὶ σθυσμένα στοιχεῖα!

Ἀληθινὰ εἶνε πολὺ περίεργον καὶ ἐνδιαφέρον τὸ χυτήριον, καὶ θέλω νὰ σὰς τὸ περιγράψω, ἀλλὰ αὐτὴν δὲν ἔχω καιρὸν. Ὁ τὸ κάμω ὅμως καμμίαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἰδῆτε ἐξ ἀρχῆς πῶς τυπώνεται ἐν φυλλῶν Διάπλαιν, καὶ τότε θὰ ἴδῃτε ἀσφαλῶς νὰ σας παρουσιάσω καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θαυμάσια τῶν πολυμερῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου, καὶ τὸ στερεοτυπεῖον, καὶ τὰ πιστήρια, καὶ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὸ νέον μηχανήμα, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ αὐτομάτως τὰ φυλλά, ἐφ' ὅσον διέρχονται ἀπὸ τὸ πιστήριον! Βλέπετε ὅτι θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικὴ καὶ διδακτικὴ μιά ἐπίσκεψις εἰς τὸ τυπογραφεῖόν μας, καὶ κρύνετε τὴν ὁρεξίν σας.

ΤΟΙΝΥΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΣΠΑΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ — ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΓΝΩΜΑΙ. — Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Καθὼς σας εἶπα προχθές, σήμερον θὰ ἴδωμεν καὶ τὰς τελευταίας γνώμας διὰ τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγγεῖται τὴν ἀπόφασίν μου.

Ὁ Ἀπόλλων Μουσηγεῖτης φρονεῖ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ λυπηθῇ χρήματα καὶ ὅτι αἱ Πληροφορίαι θὰ εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε, ἐπειδὴ δὲν θὰ δύναται νὰ παραλείψω καμμίαν, τὸ φυλλὸν θὰ γεμίσῃ—τὸ Ἐνσαρκον Ἐαρ προσεῖται αἱ πληροφορίες νὰ μεταλλάσσονται χωριστὰ δι' ἰδιαίτερων ἐπιστολῶν καὶ διὰ τοῦ γραφεῖον μου· (πῶ, πῶ, τί μπλεῖαι!)—ἡ Λιακή Μαργαρίτα ζητεῖ πληροφορίαν (μὰ καὶ ἄλλην;)—ἡ Ναιάρχος θεοβέρας ρίπτει ψφὸν λευκὴν—ἡ Πέτρα Σκαρδαλίου κηρύσσεται ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τῆς πληρωμῆς—ὁ

Σπασιένος Φεγγίτης εἶνε κατὰ τῆς προτάσεως, ὅπως καὶ τὸ Μεγαξεδόν Μπουκετάκι (μὲ λύπην μου, λέγει θὰ ρίψω ἕνα μαῦρον εἰς τὸν ἀγαπῶν Καρναρίαν τοῦ Φαλῆρου!)—ἡ Εὐλαχρινὴ Φιλία δὲν θέλει κανενὸς εἶδους περιορισμὸν εἰς τὴν τερπνὴν καὶ ὠραίαν αὐτὴν στήλην—τὸ Ἀστρο Κάρθονο, τὸ Ἀνθος τῶν Λειμώνων, ἡ Διοτρητοροδοῦσα, ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης καὶ ἡ Μαργαριτοφόρος δὲν παραδίδονται τὴν γνῶμην—καὶ πάσι λέοντες.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Καὶ τώρα; Νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν; Ὅχι, διότι, διὰ νὰ κάμῃ τὴν πρότασιν ὁ Καρναρίας τοῦ Φαλῆρου καὶ διὰ νὰ τὴν παραδελχῶν μάλιστα ἀρχεῖ, σημαίνει ὅτι κατὰ ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως. Μὴ λησμονήτε ἄλλως τε ὅτι καὶ αἱ μειονοψηφαὶ κάποτε ἔχουν δίκαιον. . . . Λοιπὸν ἡ ἀπόφασίς μου θὰ εὐχαρίστησῃ καὶ τὴν μειονοψηφίαν καὶ τὴν πλειονοψηφίαν, εἶνε δὲ αὕτη:

Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχωμεν δύο εἰδὼν δημοσιεύσεις. τὰς δημορεῖν καὶ τὰς ἐπὶ πληρωμῇ.

Δυσρεῖν δύναται πᾶς συνδρομητὴς νὰ στέλλῃ, ὅπως ἕως τώρα, ἀσπασμούς καὶ πληροφορίες, τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύω, μετὰ τὴν σειράν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, εἰτε εἰς τὴν στήλην τῶν Ἀσπασμῶν (ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ὡς ἔχει) εἰτε εἰς τὴν στήλην τῶν Μ. Μυστικῶν (ὅταν γίνονται συγχρόνως καὶ πρότασις ἀνταλλαγῆς τετραδίων).

Θὰ ἔχω ὅμως καὶ μίαν ἄλλην στήλην, ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ» ὅπου θὰ δημοσιεύω πληροφορίες μὴ δημοσιευμένας ὡρεῖν π. χ. ἀνταλλαγὰς τετραδίων, ἀνταλλαγὰς γραμματοσφιδῶν, κ. τ. λ. Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἐκάστη δημοσίευσίς θὰ πληρώνεται πρὸς 5 λεπτά τὴν λέξιν (ἐκτὸς τῶν περὶ ἀνταλλαγῆς τετραδίων προτάσεων, αἱ ὁποῖαι διευκρινήσαν ἤδη πρὸς 3 ὀρ. ἐκάστην). Τώρα, ἂν θέλῃ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος ὅτι θὰ δημοσιευθῇ μία του πληροφορία, (καὶ ἐκ τῶν δημοσιευμένων ὡρεῖν) εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ στείλῃ 5 λεπτά δι' ἐκάστην λέξιν καὶ τότε θὰ τὴν δημοσιεύσω ἀσφαλῶς καὶ κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν στήλην τῶν ἐπὶ πληρωμῇ.

Ἡ στήλη αὕτη γίνεται καὶ δι' ἄλλων λόγων: διὰ νὰ ἐνυπνεύσῃ καὶ ἄλλα, ἰδιαίτερα συμπέροντα τῶν συνδρομητῶν. Ζητεῖ κανεὶς ἔξαρνα ἐν βιβλίον, ἕνα εἰδικὸν διδάσκαλον, ἐν σπάνιον γραμματοσφιδῶν, κτλ. Μία εἰδοποίησις εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἀρκεῖ, διότι τὸ φυλλὸν κυκλοφορεῖ εἰς εὐρὺν κύκλον, τὸ βλέπουν πολλὰ μέρη, καὶ μετὰ αὐτῶν ὑπάρχει ὅχι πιθανότης, ἀλλὰ σχεδὸν βεβαίότης, ὅτι θὰ ἰδῇ τὴν εἰδοποίησιν καὶ κάποιος ἐνδιαφερόμενος. Ἐν γένει εἰς τὴν στήλην αὐτὴν θὰ εἶνε δεκτὴ ἐπὶ πληρωμῇ πᾶσα εἰδοποίησις καὶ πληροφορία (ἀρκεῖ ἐννοεῖται, νὰ εἶνε κοσμία καὶ λογική). Καὶ ἐν ᾧ θὰ μείνῃ ἡ πρώτη στήλη τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν, ὅπου ὁ βουλομένος θὰ εἰμπορεῖ νὰ δημοσιεύῃ ὡρεῖν, θὰ προστεθῇ καὶ δευτέρα στήλη, ὅπου ὁ βουλομένος πάλιν θὰ δημοσιεύῃ ἐπὶ πληρωμῇ.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα: Ἄν αἱ ἐπὶ πληρωμῇ δημοσιεύσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε τόσον ποικίλαι, αὐτήσιν μετὰ τὸν καιρὸν πολὺ καὶ ἀπαιτήσουν μέγαν χωρὸν, τί θὰ γίνῃ; Ἀπλοῦστα: Εἰς τὸ φυλλάδιον θὰ προστεθῇ ἐν Δελτίον καὶ τότε θὰ δημοσιεύονται ἐκεῖ, μὰς μετὰ ἄλλα πράγματα, τερπνὰ καὶ ἐνδιαφέροντα. Ὡστε ὡφέλεια γενικὴ καὶ ἀπὸ αὐτό.

Ἐν τέλει προσέτιθι ὅτι εἰς ὅλα ὁ καιρὸς εἶνε μέγας διδάσκαλος. Καὶ αὐτὸς θὰ μας διδάξῃ τί θὰ κάμωμεν ἀργότερα.

Ἡετορεῖ Ἀκτὴ (Ω.Ω.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ· εἶμαι καταλυπημένη διὰ τὸ δυστύχημα τοῦ φίλου μας, καὶ εὐχομαι ὀλοφύχως νὰ γίνῃ καλὰ.

Αὐτοκρατορικὴ Σημεία (Χ.Κ.) αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι κανὲν ἀπὸ τὰ ἄλλα δὲν ἦτο ἐλεύθερον. Χαίρω πολὺ ποῦ θὰ ἐργασθῇς

μετὰ τὸσον ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος»· θὰ ἔχωμεν ἕνα λαμπρὸν συνεργάτην εἰς τὰ ὅσα καὶ τόσα ποῦ θὰ γίνοντο, ἕως νὰ συλλεχθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν.

Ἀλγίεθ, δεχτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σοῦ ἐστειλά ἐκ νέου τὸ 32ον φυλλόν.

Μιχ. Δ. Μερκάτη, μετὰ πολλὴν μοῦ χαρὰν θὰ σε δεχθῶ εἰς τὸν κύκλον μας, ἀλλὰ θὰ σε παρὰλέσω νὰ μου στείλῃς ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι τὰ μὲν δύο ἀνήκουν εἰς ἄλλους, τὸ δὲ τρίτον συμπίπτει μετὰ ἑνὸς συνδρομητοῦ μου καὶ θὰ εἴναι τοῦ παρελθόντος. Περιμένω.

Εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχὴς, Ποιητικὴ Νάρκισσος, διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς φιλίας μας. Δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ, καὶ εἶμαι βεβαίως καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς μας φίλους καὶ ἐνθυμούμενται ἐπίσης. Ἀναμένω τὴν πρόσεχῃ ἐπιστολήν σου ἀκτενέστεραν.

Ἐνυθρὸν Νέφος, πρώτη πρώτη σοῦ ἦλθεν ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὸν 65° Διαγωνισμόν, καὶ φυσικὰ, ἀφ' οὗ τὴν εἶχες πρὸ πολλοῦ ἐτοιμήν τὴν Συλλογὴν αὐτὴν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ δὲν σου ἔμεινε παρὰ νὰ τὴν ἀντιγράψῃς. Εὖγε ποῦ ἡχοῦσθες τὰς συμβουλὰς μου, διότι μία Συλλογὴ Ἀσκήσεων δὲν γίνεται εἰς μίαν ἡμέραν.

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι: Ἡ Ἡετορεῖ Ἀκτὴ ζητεῖ τάρχηλ τῆς Πικραμένης Κάρδοις καὶ ἀσπάζεται τὸν δὸρ Ροζιτόν—τὸ Μεσολογιτάκι ἐρωτᾷ τὸν Ἰωάννην Μανθῶν καὶ τὸν Νασολόγοντα Λαπαθιώτην μετὰ τι βαλμὸν ἐπιδρομίσθησαν—ἡ Μαργαριτοφόρος στέλει ἐκ νέου Δελτίον πρὸς τὴν Αἰκατερίνην Καρατάση μετὰ τὴν διευθύνσιν τῆς, καὶ λυπεῖται διὰ τὸ λάθος—ὁ Λεοτάραδης πληροφορεῖ τὴν Ἑλληνικὴν Φωνεταῖαν ὅτι ἐνομάζεται Ἀναστάσιος Ζωγράφος καὶ ὅτι διαμένει ἐν Ἀθήναις, ζητεῖ δὲ

τὸ Κρητικὸν Κάστανον ζητεῖ τάρχηλὰ τοῦ Περσέως—ἡ Σιωπηλὴ Νύξ συλλυπεῖται τὴν Ἀγαπημένην Ἀδελφούσαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου τῆς (κ') ἐγὼ ἐπίσης!) — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος ζητεῖ ἀλλήλογραφίαν μετὰ τὸν Αὐλοῦδι τοῦ Βουνοῦ καὶ μετὰ τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμεων

(Ἡ λέξις λεπτά 5.)

Ἡ Κυρία Μιμίκα Γαλάτη, διαμένουσα ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πατησίων 30Α καὶ ἔχουσα πλουσίαν συλλογὴν γραμματοσήμεων, δέχεται ἀνταλλαγὰς. Ὁ θουλόμενος νάνταλλάξῃ γραμματοσήμεα μετὰ αὐτῆς, δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν δι' ἐπιστολῆς, πρὸς τὴν ἄνω διεύθυνσιν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξουν: τὸ Ζίχ - Ζάκ μετὰ τὸν Ἀγερικόν. Ἀλὼν τοῦ Κηφισοῦ. Καρχαρίαν τοῦ Φαλῆρου καὶ Ἑλληνίδα τοῦ Βορῶ—ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὴν Ἀλὼν τοῦ Κηφισοῦ, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ὑμνον τῆς Σηρᾶς—ἡ Βιργιλία Καραμέρον μετὰ τὴν Ἀεροναυτοπούσαν—ἡ Εἰρηνεία τῆς Εἰσαγγεμένης μετὰ τὸν Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ἀργυρὸν Συρίκταν καὶ Ἰον τοῦ Ἀργῶ—ὁ Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης μετὰ τὸν Ἡρώδιον Σίφους, Ἀντοκράτειραν Ἐυδοκίαν καὶ Ἰωάννην Στεφάνου—ἡ Περθεῖσα Καρδία μετὰ τὸν Νίκον Βεροπόυλον, Δημ. Γερωντέλλην, Ναυτοπούσαν τῆς Ἀνδρόν καὶ Χαλμῶν—ὁ Εἰδοκὸς Ὁρίων μετὰ τὴν Ἀλὼν τοῦ Κηφισοῦ, Χιακὸν Ὁρίωντα καὶ Τρομερὸν Γίγαντα—ἡ Διοτρυφοπούσα μετὰ τὴν Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν, Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Μεταρχολικὸν Μουσικόν—τὸ Μῆλον τῆς Ζαγοράς μετὰ τὴν Εἰδικρινὴ Φιλίαν, Μαργαριτοφόρον καὶ Περίλυπον Ὁρσάνην—ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δίφνης μετὰ τὴν Ἀρθοπόλιδα τῆς Βερώνης, Σορὸν Πιττακὸν καὶ Θαλασσινὸν Ζωγράφον—ἡ Αὐτοδίδακτος Καλλιτέχνης μετὰ τὴν Ρωσσίαν, Κεφαλληνιακὸν Ἐλατον καὶ Κῆμα τῆς Λευκάδος—ὁ Φαρμάκος μετὰ τὸν Ἀσπρὸν Κάρβουνο καὶ Ἑλένην Σ. Ρ. Λουκάτου—οἱ Ὁραῖοι Πρίγκιπες μετὰ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάτης, Ἐλατὰ τῆς Λευκάδος καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον—τὸ Ζορερὸν Νέφος μετὰ τὸν Σορὸν Πιττακόν, (τοῦ ὁποῦ ζεπτεῖ τάρχηλὰ), Καρχαρίαν τοῦ Φαλῆρου καὶ Καλλιφῶνον Ἀρσακίδα—ὁ Ἀετὸς τῆς Ἰδης μετὰ τὸν Χρῆστον Λουκάκην καὶ Μαρίαν Μ. Θεοτόκη—ὁ Νοσταλγὸς Ἑλληὴν μετὰ τὸν Ταρταρόν τῆς Ταρσακῆς, Μυροβόλον Ἰον καὶ Γόρδιον—ἡ Ποιμενίς τῆς Δίφνης μετὰ τὸν Ἀστροποταμῆν, Ζίχ - Ζάκ καὶ Πειρασμένον Καρχαρίαν—ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανότατος μετὰ τὴν Καλλιφῶνον Ἀρσακίδα, Ἀρνακί τοῦ Γαλατεῖ καὶ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρνακίου—τὸ Καλὸς Ὁρισεὶς μετὰ τὴν Ἀρθοπόλιδα τῆς Βερώνης καὶ Ἀρθοῦσαν Νεότητα—ὁ Μικρὸς Γυμνασιότατος μετὰ τὴν Ἐρυθρὴν Καμέλιαν, Συναρπάξον Ἀγγὴν καὶ Ναυτοπαίδα—ὁ Ἀγερικὸς μετὰ τὴν Πειρατικὴν Ἀδραν καὶ Ὁμήλιν τῆς Ἀγγλίας.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Μεσολογιτάκι (πραγματικῶς ἔπραξες τὸ καθήκον σου διὰ τὸν Ἑλληνοπαῖδα καὶ σὲ συγχάρω.) Μαρικὴν Εἰκονά (ἡ ἐπιστολὴ σου συνεκίνησε πολὺ τὸν κ. Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος σὲ ὑπερευχαρίστει δι' ὅσα κολληκενικώτατα γράφεις περὶ τῆς δράσεώς σου· γνωρίζω ὅτι ὁ πόθος σου νὰ ἴδῃς τὴν εἰκόνα του εἶναι κοινὸς καὶ εἰς τοὺς πλείστους ἐκ τῶν φίλων μας, τῶν μακρῶν· ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς ἐν περιοδικὸν ἡ εἰκὼν τοῦ Διευθυντοῦ του, πρέπει νὰ παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλος ευκαιρία.) Μαργαριτοφόρον (ἡ ὁποία μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς κατενθουσιασμένη, καὶ μοῦ λέγει ὅτι ἀμύνουν μεγάλην ἐντύπωσιν τὰ λευκώματά της

τῶν Μικρῶν Μυστικῶν· ποτὲ δὲν τὰ ἔχει εἰς τὸ σπῆτι· ὅλο καὶ γυρίζουν!) Χιακὴν Μαργαρίταν (φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, νὰ ἔχῃς πλησίον σου τὴν φίλην σου, ὅστερ' ἀπὸ διετῆς χωριστῶν ἀσπάζομαι τὸν Γαλαξίαν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐλθσύνῃς.) Νεαρὸν Μουσικόν (πῶς δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ γράψῃς; ὑπάρχουν τόσα θέματα, καὶ σὺ εἶσαι τὸσόν εὐχλωστός! ἄλλοτε, ἐνθυμούμαι, ἀπ' ὅλα μοῦ ἔγραψες.) Λεοπαρδαλιν (μόνον δύο σοῦ δημοσιεύω καὶ πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστήμενος.) Ἀντοκράτειραν Ἐυδοκίαν (τὴν ἔστειλα.) Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως.) Μενεξεδένιο Μπουκετάκι [Ε] διὰ τὴν ὠραιότητα ἐπιστολῆς! Θεὰν τῆς Γεωργίας (ἐμάθα· πολλοὺ τοῦ δυστύχημα τοῦ φίλου μου Μπάμ - Μπούμ! εὐτυχῶς, τώρα εἶναι καλλίτερα.) Γηραιὸν Νεῖλον (εὐγε δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἑλληνοπαῖδος.) Χρῆσὸν Φαράκι, Ἀνίσχυρον Πνεῦμα (τὸ «Εἰς τὴν Θάλασσαν» ἐξηγήθη.) Ἰνθρος Λειμώνων (χαίρω πολὺ πού σου ἤρρεσε τὸ ψευδώνυμον.) Ἀσπρὸν Κάρβουνο (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, καὶ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς κάμποσον καιρὸν· ἀλλὰ ποῖαν νὰ πρωτοδημοσιεύσω ἀπὸ τὰς τόσας πληροφορίας σου;) Ἀμαρυνίδα (καλὸς νὰ ἔλθῃς.) Κρητικὸν Κάστανον (ἡ εἰσφορὰ σου κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων· διὰ νὰ μ' ἐρωτᾷς τί σημαίνουν τὰ Ε, πού βλέπεις κάποτε εἰς τὰ ψευδώνυμα, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἀνέγνωσες τὸν Ὁδὴν τοῦ Συνδρόμου τοῦ· αὐτὸ δὲ πού μου ἔστειλες δὲν εἶναι ἀνίγημα ἀλλὰ Παιδικὸν Πνεῦμα.) Νεαρὸν Ζωγράφον (ἔστειλα.) Ἑλληνοκὴν Ναυαρχίδα (θὰ ἔκανε λάθος· δὲν πειράζει.) Π. Ν. Καλογερόπουλον (ἡ πρότασις ἐδημοσιεύθη καὶ δὲν ἀπῆντησαν παρὰ ἑνας· οὐδὲ ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ξαναδημοσιευθῇ· διατί τάχα θὰ ἀπαντήσουν τώρα;—ψευδώνυμον δὲν ἔχεις;) Ἰνὸς (καὶ ἐγὼ ἐνθυμῶ πολὺ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.) Δεσποινίαν Κ. Σπαθοπούλου (εὐγε· Ναυαρχον θερβέρας [Ε]) διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξιδίου καὶ τὴν περιγραφήν τοῦ Ζαχαροποιείου Ἀδραν τῆς Κεκοῦρας (πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ κατὰ τὰς ἐξετάσεις· ὁμολογῶ δὲ ὅτι μοῦ ἤρρεσε πολὺ ὁ ἀφελὴς αὐτὸς καὶ πατρικὸς λόγος τοῦ κ. Δημάρχου.) Κόρην τοῦ Λάλα (εἰ- μάθα βεβαίως διτεῖχες παραλείψῃς τὸ ψευδώνυμόν σου· εἰς τὸ ἄλλο ὅμως, πιθανὸν νὰ ἔχω λάθος ἐγώ.) Πρίγκιπα τῆς Ἀρᾶς (δὲν πειράζει.) Ἐν- σαρκον Ἑαρ (πολὺ ὠραία ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ σου καὶ διόλου δὲν μ' ἐκούρασεν, ὅπως φοβεῖσαι.) Ἀετὸν τῆς Δίφνης (γαλλιστὶ ὄχι δὲν εἶδα νὰ κάμνῃς ἀνορθογραφίας.) Ζορερὸν Νέφος (πῶς; νὰ δημοσιεύσω τὸ ποίημα τοῦ Κερανοῦ διὰ νὰ κρίνω καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι; δὲν πιστεύω νὰ το λέγῃς σοβαρά· ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐρεσιβάλω τὴν κρίσιν μου εἰς κανένα.) Κόκκινην Ἐφῶν (ἔλα λοιπόν, δίδε μετ' ὀλίγον ἀρχίζου καὶ τὰ μαθήματα, καὶ τότε πού καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς!) Χριστοδουλὸν Ι. Δαμῖον (εὐγε διὰ τὸν Ἑλληνοπαῖδα· γι' ἀγάπην σου λοιπόν θὰ δημοσιεύω ἀκόμη συχνότερα Φασουλᾶν· νὰ ἤξευρες καὶ πόσοι ἄλλοι τῆς ἡλικίας σου τὸν περιμένουν!...) Τρομερὸν Γίγαντα (11) Ἀγριοδιόλεττα (κ' ἐγὼ ἐλυπήθηκα πολὺ πού ἤλθες καὶ δὲν σε εἶδα· ἂν τί μαγευτικὸν πού θὰ εἶνε αὐτὸ τὸ Βιλακί, ἀπ' οὗ δὲν σοῦ ἀπῆλθον κατὸν ὅτε νὰ διαγωνίζεσαι!) Θεόδωρον Σιφιλῖνον (μετὰ τὰ θερμότητά μου συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλὸς ἀδελφοῦ σου.) Μουσῆγεττη Ἀπόλλωνα (σοῦ ἀπῆντησα, καὶ τὸ εἶδες· ἀλλ' ἐδέχθης νὰ παραπονεθῇς.) Τυφῶνα (χαίρω πού θὰ λαμβάνῃς ἐνεργὸν μέρος εἰς ὅλα· βεβαίως ὅταν ζητᾷ κανεὶς, εὐρίσκει.) Ἀρταριάν (ἀς ἴδωμεν λοιπόν τί θάποινον αὐτὰ τὰ σχεδίασας μετὰ τὸν Πυθαγόραν τὸν Σάμιον· ἔστειλα.) Πόλιναν Μαζορό- καν (μὰ ἔξυρες τὴν παραμυθίαν· κἀλλίον ἀρχὰ παρὰ ποτὲ!) Σιωπηλὴν Νύκτα (ἡ Κική σ' εὐχαρίστει πολὺ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν.) Ρωμαῖον Κικέρωνα, κτλ. κτλ.

Εἰς δακτύλῳ ἐπιστολῇς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἀυγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡρώςας στέλλονται μέχρι τῆς 2 Ὀκτωβρίου Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτεῖαι ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλους, ὡς ἑκάστη περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

414. Λεξιγραφικός.

Ἐὰν γράμμα πρῶτα θέσω
Καὶ κοντὰ 'ς αὐτὸ προσθέσω
Ἐνα μέλος τοῦ προσώπου,
Θὰ προβάλλῃ ἐν φωτὶν
Νόστιμον σάλατιν.

Ἐστὴν ὑπὸ Ὀλβιος τοῦ Γρηγίου [Ε]

415. Στοιχειογραφικός.

Πλουτίζω ἐνα στρατηγὸν ἀκόμη μ' ἑνα γράμμα
Καὶ βλέπω ἄλλο στρατηγόν, καὶ ἄγαλμα καὶ ὄμμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

416. Τονόγραφικός.

Μή με περιστᾷς, ὦ φίλε, γιατί βλέπεις πῶς
ἀργῶ...
Ἐπιμένεις; μὲ βαρύνεις; πλοῖον ἔγινε κ' ἐγώ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους [Ε]

417. Λένυμα.

Τὸ θηλυκὸν μου σ' ἐμφυλῶνει.
Τὸ σὺδὲτέρον μου σὲ παλῶνει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσασίου Ρόδου [Ε]

418. Γωνία.

+ ★ ★ ★ ★ = Ἐργαλεῖον σιδηρουργῶ
★ + ★ ★ ★ = Φιλόσοφος
★ ★ + ★ ★ = Ποταμός
★ + ★ ★ ★ = Προφήτης
+ ★ ★ ★ ★ = Μήτηρ δυστυχῆς.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνὸν ὠδικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσσάρχου [Ε]

419. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:
Ο Ν Ε
Ε Τ Ο Τ Λ
Ο Σ Ι Γ Σ Ε Τ
Ο Ε Ρ Ι Τ
Φ Ε Π
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βθνικῶ Ὑμνου [Ε]

420. Ἐπανόρθωσις στίχων.

[Ἡ κατωτέρω ἀκατάληπτος φράσις, διὰ τῆς καταλήψεως μεταθέσεις τῶν λέξεων, θάποτελῃ ἐν δίστιχον γνωμικόν:]
Χωρὶς ὑπόληψιν οὔτε εὐτυχίαν ὁ πλοῦτος, γεν-
νᾷ, οὔτε καὶ καρδίαν, ἀλλ' εὐγενὴ φρόνησιν.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀργῶν Σαπφονίκα [Ε]

421—423. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλάξῃ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ῥομος, ἔαρ, χάσμα, ἔρμα, ἄσμι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

424. Ἀσπροδόχητον.

Ποῖοι ἐκ τῶν διασήμεων
Ἀποδοῦν καὶ ζωγράφουν
Ποιητῶν καὶ λογογράφων
Ἦσαν, λῦτα, κακογράφοι;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρου Θεμιστοκλῆους [Ε]

427. Γρίφος.

Πάν [Κ—Λ] τέ Μῦθοι, αἰ, ἴα, τρ' οἶκοι.
τὸν στή
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσσάρχου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27.

532. Χελιδὼν (χέλι, Δών.) 533. Ὅβρις—
534. Πάρων—παρών.—535. Ὡδε—ἐδῶ.

536. Α Γ Α Θ Ο Σ 537. ΚΕΡΑΥΝΟΣ (ἔαρ,
Γ Ε Α Θ Σ Ρένος, αὔρα, ἴς, Νέ-
Α Λ Α Σ σος, ὄνος, Σούσα.)—538.

Θ Ω Σ Ὁ Ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ
Ο Σ Διάπλασις εἶναι μόνον διὰ
Σ μικρὰ παιδιὰ, εἶναι ἀνόη-
τος.—539.—540. 1. Νύα. 2. Ἑλλη.—541.

ΠΙΝΔΟΣ (Παρά, Ἰσός, Νότος, Δάμων, Ὀρδή,
Σάλος.)—542. Πολλὰ μεταδὲ κύλικος καὶ χελιδὼν
πέλει.—543. Πέρας ἐπιτέλει, μὴ ἀποδειλῶν.